

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.052 van 16 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 september 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 22 augustus 2007, in functie van hun Belgische zoon (° 4 mei 2001), een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 10 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen houdende de weigering van de vestiging. Deze beslissingen, die op 31 januari 2008 ter kennis werden gebracht aan verzoekers, zijn gemotiveerd als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 49/ 61 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 22/08/2007 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn (...):

*Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van (zijn) (haar) minderjarig kind. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind.
(...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissingen werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn aangezien zij niet ten laste zijn van hun Belgisch minderjarig kind. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd (R.v.St., 150.529, 21 oktober 2005).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In zoverre verzoekers in een tweede middel *“de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken”* aanvoeren, kan vooreerst worden verwezen naar de uiteenzetting van het eerste middel.

2.2.1. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt ook nog dat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Er dient te worden benadrukt dat om zich in België te kunnen vestigen verzoekers, overeenkomstig artikel 40, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun minderjarig kind. Verzoekers betwisten niet dat, in casu, deze voorwaarde niet vervuld is. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn daar zij niet ten laste zijn van hun minderjarig kind.

2.2.2. Verzoekers betogen dat nog dat het begrip ten laste opzij dient te worden geschoven gelet op de thans geldende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

De Raad stelt vast dat waar verzoekers het arrest Chen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., Chen, C-200/02, 19 oktober 2004) citeren, zij abstractie maken van overweging 47 van dit arrest waarin het volgende wordt gesteld:

“Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

Verzoekers tonen niet aan, gelet op het ontbreken van een intracommunautair aspect, dat zij aanspraak kunnen maken op de interpretatie die wordt gegeven aan het recht op vrij verkeer, zoals dit zou voortvloeien uit het aangehaalde arrest. Daarnaast kan de Raad slechts opmerken dat verzoekers ook niet aantonen dat zij over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat hun kind ten laste komt van de overheidsfinanciën en evenmin bewijzen dat hun kind gedekt is door een passende ziektekostenverzekering, zodat zij het arrest Chen niet nuttig kunnen aanwenden.

2.2.3. Verder voeren verzoekers aan dat indien zij niet bij hun kind, in België, kunnen blijven artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden. Zij lichten toe dat slechts een uitzondering kan gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en uit artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissingen één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreven en door de wet zijn voorzien daar de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Verzoekers zijn Ecadoraanse onderdanen en zijn derhalve onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet wanneer zij zich in België wensen te vestigen bij hun Belgisch kind. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). De Raad benadrukt dat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet slechts toelaat dat een onderdaan van een derde staat, die ouder is van een Belgisch kind, met een E.G.-vreemdeling gelijkgesteld wordt op voorwaarde dat hij aantoonst dat hij ten laste is van dat kind. Om zich in België te kunnen vestigen, dienen verzoekers derhalve aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun kind dat op 4 mei 2001 werd geboren. De Raad herhaalt dat verzoekers op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing dat dit in casu niet het geval is betwisten. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kunnen niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet met hun stelling dat zij geen garantie hebben dat indien zij een nieuwe aanvraag indienen de vestiging hun niet opnieuw zal geweigerd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Tevens dient te worden opgemerkt dat artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd

bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) niet dienstig kan ingeroepen worden, nu de vordering niet mede namens het kind werd ingesteld (R.v.St, nr. 50.131, 9 november 1994) en aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekers en dus geen maatregel is die specifiek ten aanzien van hun kind genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

In zoverre verzoekers zich beroepen op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St., nr. 76.554, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. 97.206, 28 juni 2001).

Een schending van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) dient vooreerst te worden nagegaan of verzoekers wel degelijk de schending van deze bepaling als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door hen ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (R.v.St., nr. 99.794, 15 oktober 2001, R.v.St., nr. 109.563, 30 juli 2002). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting.

Wat de vraag betreft of de kwestieuze bepaling van de voormelde richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied kan het volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat: *“In werkelijkheid (...) de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van*

artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) (leiden) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) (is) inderdaad een jurisdictioneel beroep dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.” (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de 31.3 van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en de verzoekers zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kunnen beroepen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van het artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en het gebrek aan vermelding van de Belgische wettelijke bepalingen terzake, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323*). Verzoekers brengen geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Hun stelling dat de Raad *“enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing (oordeelt)”*, kan dan ook niet worden gevolgd. In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtcollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”*

Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers niet onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2004/38/EG en zich bijgevolg ook niet dienstig op de bepalingen van deze richtlijn kunnen beroepen.

Artikel 3, punt 1, van de richtlijn stelt namelijk het volgende:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Het is niet betwist dat verzoekers geen burgers van de Unie zijn en zich evenmin begeven naar een andere lidstaat dan die waarvan hun minderjarig kind de nationaliteit bezit.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Waar verzoekers in een vierde middel verwijzen naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

2.4.2. Waar verzoekers zich nog beroepen op artikel 6, eerste lid, van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet.

2.4.3. In de mate dat verzoekers stellen dat een beroep met volle rechtsmacht een algemeen rechtsbeginsel is kan worden verwezen naar de bespreking van het derde middel. De Raad benadrukt voorts dat in het door verzoekers geciteerde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., nr. 222/86, 15 oktober 1987) slechts gesteld wordt dat een beroepsprocedure moet voorzien worden met het oog op de toetsing van de wettigheid van een beslissing aan het gemeenschapsrecht en, los van de vraag of het gemeenschapsrecht in casu toepasselijk is, er geen discussie bestaat over het feit dat de Raad een wettigheidstoetsing kan doorvoeren.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

2.4.3. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., nr. 100.007, 22 oktober 2001; R.v.St., nr. 158.985, 18 mei 2006; R.v.St., nr. 167.887, 15 februari 2007). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cfr. R.v.St.,

nr. 167.887, 15 februari 2007; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekers, maar houdt een weigering in om een door hun gevraagd voordeel - in casu de aanvraag tot vestiging in het Koninkrijk - te verlenen. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. S. VAN CAMP,	toegevoegd griffier.
-------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.